

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. v právní věci žalobce **M.L.**, bytem ■■■, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne ze dne ■■■, č. j. ■■■ se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí, kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■, jímž byl žalobci od 12. 12. 2013 odejmut invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) ve spojení s § 39 odst. 1 téhož zákona, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Jablonec nad Nisou (dále jen „OSSZ“) ze dne 9. 10. 2013 poklesla pracovní schopnost žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 10 %, a žalobce tak již není invalidní.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav a nepřihlédla k § 39 odst. 2) písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Žalobce uvádí, že nebyl jednání OSSZ přítomen z důvodu nemoci, kvůli akutnímu záchvatu úzkosti. OSSZ nezohlednila celkovou míru narušení jeho pracovního a společenského fungování z důvodu poruchy osobnosti, zvláště v oblasti poznávání, emotivity, vztahů a zvládání interpersonálních situací, a nepřihlédla k přidružené diagnóze dysthymie. S odvoláním na zprávu MUDr. K. ze dne 17. 12. 2013 tvrdí, že trpí přinejmenším středně těžkou poruchou osobnosti, tedy onemocněním uvedeným v kapitole V, položce 7b přílohy k vyhlášce Ministerstva práce

a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity. Jeho pracovní a společenské fungování je těžce narušeno. Navrhuje proto, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem a proto je v takovém případě rozhodnutí závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve věci navrhla provést důkaz posudkem příslušné Posudkové komise ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“).

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobci byl dne 7. 11. 2006 přiznán částečný invalidní důchod. Dne 16. 7. 2010 a 5. 4. 2013 byl zdravotní stav žalobce posouzen jako invalidita I. stupně.

Na popud MUDr. F., psychiatra, v jehož péči byl žalobce od roku 2002, byla dne 9. 10. 2013 lékařem OSSZ provedena mimořádná kontrola invalidity I. stupně. Zdravotní stav byl posouzen v nepřítomnosti žalobce, neboť žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil. Lékař OSSZ konstatoval, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 7a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 10 %. Za příčinu žalobcových potíží lékař označil smíšenou poruchu osobnosti. Zdůraznil, že již v minulosti bylo konstatováno účelové rentové jednání, ale nebylo správně posudkově zohledněno. Dokumentace z roku 2013 popisuje trvalou poruchu osobnosti, která však nemá vliv na průběh pracovní schopnosti žalobce, ta není nijak výrazně omezena. Ošetřující lékař několik let pozoroval vytrvalou agresi, simulaci s předstíráním halucinací a úporný hospitalismus. Ambulantní ošetřující psychiatr od roku 2004 ani jednou neshledal hospitalizaci jako indikovanou a k 11. 6. 2013 ukončil ambulantní péči pro žalobcovu nespolečenskou a opakovanou podvodnou jednání se zjevným účelem získat neoprávněné výhody. Posudkový lékař zdůraznil, že porucha osobnosti sama o sobě žádné omezení pracovní schopnosti nezpůsobuje. Datum oduznání invalidity stanovil dnem jednání, protože zpětně invaliditu oduznat nejde.

Na základě tohoto posouzení vydala žalovaná dne 17. 10. 2013 prvostupňové rozhodnutí, kterým vyslovila, že žalobci se dle § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění od 12. 12. 2013 invalidní důchod odnímá. Zdůraznila, že podle posudku OSSZ ze dne 9. 10. 2013 žalobce již není invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 10 %.

Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal námitky, ve kterých uváděl, že není schopen výdělečné činnosti z důvodu psychických i fyzických potíží. Bývá často hospitalizován na psychiatrii, užívá léky na deprese a úzkost. Domnívá se, že jeho zdravotní stav se od přiznání částečného invalidního důchodu v roce 2006 nezlepšil, ale naopak se stále zhoršuje.

V řízení o námitkách byl zdravotní stav žalobce posouzen posudkovou lékařkou žalované dne 16. 1. 2014. Závěr posudkové lékařky žalované byl shodný se závěrem lékaře OSSZ, tj. že rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce

7a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 10 %. Posouzení proběhlo v nepřítomnosti žalobce s jeho písemným souhlasem. Lékařka zdůraznila, že ošetřujícím psychiatrem není doloženo pravidelné užívání léků a že od roku 2004 ošetřující psychiatr neshledal ani jednu hospitalizaci na psychiatrii za indikovanou. Dle posuzující lékařky se o středně těžkou poruchu osobnosti nejedná, neboť závažné, maladaptivní chování je ošetřujícím psychiatrem hodnoceno jako účelové v rámci rentových tendencí. Zjištěný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav tak neodpovídá žádnému stupni invalidity.

Ze závěru tohoto lékařského posudku vyšla žalovaná při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým námitky žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu zamítla a rozhodnutí vydané v prvním stupni řízení potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že po přezkoumání zdravotní stavu žalobce zjistila, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 10 % a nejsou tak splněny podmínky pro trvání invalidity podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je smíšená porucha osobnosti, žalobce má tendenci k hospitalismu s cílem vyhýbání se životním povinnostem. Podezření na účelové rentové jednání vyplývá dle žalované z dlouhodobě vedené spisové dokumentace a zcela jasně je pak formulováno ve zprávě z psychiatrického vyšetření MUDr. F. ze dne 11. 6. 2013. Ze spisové dokumentace dle žalované také plyne, že se u žalobce jedná o lehké postižení poruchy osobnosti se zhoršenou adaptabilitou, zvýšenou konfliktností, disharmonickými postoji a chováním, s narušením vztahů. Onemocnění je posuzováno dle kapitoly V., položky 7a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a z hlediska námitek žalobce, které se týkaly především nesprávného posouzení zdravotního stavu a určení procentní míry poklesu jeho pracovní schopnosti, přitom byl soud vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 dost. 1, odst. 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalované o odejmutí invalidního důchodu žalobci. Podle § 39 odst. 1 citovaného zákona je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Způsob posouzení pracovní schopnosti obsahuje § 39 odst. 3 až 8 zákona o důchodovém pojištění a prováděcí vyhláška č. 359/2009 Sb. Jestliže se změni skutečnosti rozhodné pro výši důchodu, nebo pro nárok na jeho výplatu, je zde dán důvod pro změnu rozhodnutí o důchodu.

Protože námitky žalobce směřovaly do závěru žalované, že žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyl invalidní ve smyslu § 39 zákona o důchodovém pojištění, doplnil soud posouzení zdravotního stavu žalobce posudkem PK MPSV pracoviště Ústí nad Labem, v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, dle kterého PK MPSV posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového zabezpečení.

Z protokolu o jednání PK MPSV ze dne 14. 7. 2014 vyplynulo, že PK MPSV jednala v příslušném složení za účasti odborného lékaře z oblasti psychiatrie. Ačkoliv žalobce nebyl osobně jednání přítomen, neboť se k jednání bez omluvy nedostavil, soud ověřil, že PK MPSV měla pro posouzení zdravotního stavu žalobce dostatek podkladů. Vycházela nejen z posudkového spisu OSSZ a zdravotní dokumentace praktické lékařky MUDr. H., ale měla k dispozici i zprávu MUDr. K. ze dne 17. 12. 2013, na niž se odvolával žalobce. PK MPSV lékařské nálezy jednotlivě i v souhrnu vyhodnotila.

K ústnímu jednání před soudem se žalobce bez omluvy nedostavil a k posudkovým závěrům se nevyjádřil. Žalovaná setrvala na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, které považovala za souladné se závěry PK MPSV, doplnění soudem provedeného dokazování nenavrhovala.

Provedený důkaz posudkem PK MPSV byl soudem zhodnocen podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Při hodnocení posudku PK MPSV soud zjišťuje, zda byla během posudkového řízení dodržena příslušná zákonná ustanovení upravující činnost PK MPSV a náležitosti posudku, posudek hodnotí z hlediska jeho úplnosti, objektivnosti a přesvědčivosti. Pokud soud neshledá žádné skutečnosti posudkový závěr zpochybňující, respektuje jeho závěr o hodnotě míry poklesu pracovní schopnosti, neboť sám nedisponuje pravomocí hodnotit zdravotní stav posuzovaného.

PK MPSV konstatovala, že k datu vydání napadeného rozhodnutí se u žalobce jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku došlo k poklesu pracovní schopnosti o 10 %. Přesvědčivě určila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, a to ve shodě s předchozími posudky OSSZ a lékařské posudkové služby žalované, totiž smíšenou poruchu osobnosti, lehké postižení uvedené v kapitole V., položce 7a přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. PK MPSV dle soudu jasně vysvětlila, proč vycházela především z odborných lékařských nálezů psychiatra a psychoterapeuta MUDr. F., když zdůraznila, že tento lékař měl žalobce na rozdíl od MUDr. K. v dlouhodobé péči (více než 10 let) a lze tedy důvodně předpokládat, že zdravotní stav žalobce a jeho funkční důsledky dokonale zná. Dle lékařských nálezů MUDr. F. je zřejmé, že přiznání částečné invalidity a posléze invalidity I. stupně bylo v případě žalobce způsobeno výrazným posudkovým nadhodnocením. MUDr. F. dlouhodobě uváděl, že se u žalobce jedná o zjevný hospitalismus a rentovou záležitost. Opakovaně také zdůrazňoval, že žalobce je schopen práce bez výraznějšího omezení. V žádosti o vyvolání mimořádné kontroly invalidity ze dne 14. 6. 2013 uvedl, že žalobce nepochybně trpí poruchou osobnosti, žádné závažnější duševní onemocnění však diagnostikováno nebylo. Zopakoval také, že průceschopnost žalobce není nijak výrazně omezena. PK MPSV správně zdůraznila, že žalobce je v péči MUDr. F. od roku 2002 a že od roku 2004 tento lékař neshledal ani v jednom případě psychiatrickou hospitalizaci za indikovanou. K lékařské zprávě MUDr. K. ze 17. 12. 2013, kterou žalobce doložil k žalobě, PK MPSV konstatovala, že MUDr. K. má žalobce v péči asi 13 měsíců, tedy podstatně kratší dobu, než byl v péči MUDr. F.. I MUDr. K. však připouští, že žalobce v podobě četných hospitalizací hledá únik vedoucí až k hospitalismu. Závěr MUDr. K., že se u žalobce jedná o těžkou poruchu osobnosti, je v rozporu nejen s celou řadou odborných nálezů MUDr. F., ale i v rozporu s odbornými nálezy z opakovaných četných hospitalizací

(Kosmonosy, Liberec). Žádný z těchto nálezů těžkou poruchu osobnosti nepopisuje, naopak konstatují jasné opakované účelové tendence, agravaci až simulaci. S tímto hodnocením PK MPSV se soud zcela ztotožňuje a tvrzení o přítomnosti těžké poruchy považuje za nepodložené. Žádné další těžké funkční poškození ani MUDr. K. u žalobce nepopisuje.

Soud proto dospěl k závěru, že v souzeném případě byl zákonný způsobem zjištěn pokles pracovní schopnosti žalobce o 10 %. Žalobce tedy v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl ve smyslu § 39 zákona o důchodovém pojištění invalidní. Žalovaná tak vycházela ze správně zjištěného skutkového stavu a v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1992 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení rozhodla, že nebyl důvod pro vyhovění námitkám žalobce, námitky žalobce zamítla a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Ze všech uvedených důvodů nebyla žaloba soudem shledána důvodnou a soud ji proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaná na ni nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. nárok.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Liberci dne 27. ledna 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně